

України «Про адміністративно-територіальний устрій», «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про місцеві державні адміністрації».

По-друге, до загальних організаційних напрямів забезпечення адміністративної реформи в Україні відноситься: а) запровадження в Україні єдиного центру, що відповідав би за розробку та реалізацію адміністративної реформи. Найбільш оптимальним у даному випадку (за аналогією із запровадженням економічних реформ) є формування Комітету з адміністративної реформи: б) для ефективної реалізації програми економічних реформ потребує активізації здійснення заходів, передбачених адміністративною реформою, з визнанням засадничого, пріоритетного характеру нормативно-правових актів, передбачених адміністративною реформою порівняно з галузевими нормативними актами, а також формуванням дієвої моделі управління адміністративною реформою в Україні.

Список використаних джерел:

1. Концепція адміністративної реформи в Україні: затверджена Указом Президента України від 22 лип. 1998 р. // Офіційний вісник України. - 1999. - № 21. - Ст. 943.
2. Бабенко К. Адміністративна реформа як невід'ємна складова процесу реалізації Конституції України / К. Бабенко // Бюлетень Міністерства юстиції України. - 2008. - № 1. - С. 41 — 51.
3. Полешко А. Хід адміністративної реформи в Україні / А. Полешко // Право України. - 2003. - № 4 - С. 104—118.
4. Про державну службу: Закон України від 17 листоп. 2011 р. // Відомості Верховної Ради

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ОХОРОНИ ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ

Бойко-Бузиль Юлія Юріївна, кандидат психологічних наук, доцент, професор кафедри психології та педагогіки навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ Швець Дмитро Володимирович, начальник відділу організації служби Національної академії внутрішніх справ

Процес державотворення в Україні на сучасному етапі здійснюється на засадах побудови правового, суверенного, демократичного суспільства, в якому домінують загальнолюдські цінності. Основний Закон держави визначив людину, її життя й здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпеку найвищою соціальною цінністю, відповідно належна охорона громадського порядку є одним з пріоритетних напрямів діяльності працівників органів внутрішніх справ України.

Правове регулювання охорони громадського порядку розглядалися такими вченими як Є.В. Білозьоров, С.Г. Братель, В.А. Грабельников, О.В. Джафарова, І.М. Копотун, М.В. Корнієнко, М.Л. Логвиненко, М.В. Лошицький, О.М. Музичук, Ю.С. Небеский, А.С. Поклонський, А.В. Сергєєв, Д.П. Цвігун.

Громадський порядок розуміється як сукупність суспільних відносин, що забезпечують нормальні умови життєдіяльності людини, діяльності підприємств, установ і організацій, встановлення, дотримання і реалізації правових та етичних норм. Громадський порядок охороняється державою, громадськими формуваннями та безпосередньо громадянами [3]. Разом з тим правове регулювання громадського порядку полягає в цілеспрямованому організаційно-нормативному впливі на суспільні відносини в сфері охорони громадського порядку за допомогою правових засобів з метою їх упорядкування, закріплення та розвитку.

Громадський порядок забезпечується різноманітною діяльністю нормотворчих органів держави, пов'язаною з вибором і реалізацією типу, методів, форм, способів регламентації, визначенням співвідношення нормативних та індивідуальних засобів регулювання юридичного механізму охорони громадського порядку.

Механізм правового регулювання здійснюється через систему всіх державно-правових засобів, за допомогою яких держава здійснює владно-розпорядчий вплив на сферу охорони громадського порядку.

Структура забезпечення охорони громадської порядку включає такі елементи, як: зміст громадської порядку; систему суб'єктів її забезпечення; їх завдання та принципи діяльності; перелік загроз, що створюють небезпеку для громадського порядку; засоби її забезпечення.

Дотримання громадського порядку забезпечує формування нормативних умов життєдіяльності суспільства, створює передумови для реалізації соціальних функцій держави, пов'язаних з задоволенням інтересів всіх

соціальних груп і прошарків населення, зміцненням на цій основі соціальної згоди і єдності народу [2].

Охорона громадського порядку досягається [1]:

а) всебічним правовим і соціальним забезпеченням громадського спокою, нормальних Умов для праці, відпочинку й побуту людей, зокрема, урегулюваністю відносин громадського порядку певною сукупністю правових і соціальних норм, передусім нормами адміністративного та кримінального права;

б) забезпеченістю охорони громадського порядку ефективною діяльністю спеціальних правоохоронних органів (внутрішніх справ, служби безпеки, прокуратури, суду тощо) та громадських організацій (добровільних народних дружин, товариства сприяння діяльності органів внутрішніх справ тощо);

в) наявністю дисциплінарних, адміністративних, кримінальних та інших видів юридичної, а також моральної відповідальності за порушення громадського порядку.

Охорона громадського порядку здійснюється через:

а) профілактичну функцію, що передбачає: державний нагляд у формі контролю (перевірка, інспектування, спостереження); припис (правила, обов'язкові до виконання); попередження правопорушень адміністративно - правовими заходами; видача дозволів та їх припинення; зв'язок з населенням (роз'яснювальна робота, бесіди, лекції, залучення громадян до взаємодії);

б) оперативно-розшукову функцію, діяльність спеціальних підрозділів правоохоронних органів з охорони громадського порядку;

в) охоронну діяльність із забезпечення громадського порядку в небезпечних, екстремальних і надзвичайних умовах;

г) попереднє слідство та дізнання з виявлення обставин вчинення злочинів та виникнення кримінальних ситуацій.

Забезпечення охорони громадського порядку передбачає комплексне застосування норм різних галузей права, зокрема конституційного, кримінального, кримінально-процесуального, адміністративного та інших, що і передбачає необхідність правової реформи в Україні.

Список використаних джерел:

1. Академія прокуратури України // Збірник праць. - К., 2009. - 400 с.
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення. - Х.: Одисей, 2000.
3. Юридичні терміни. Тлумачний словник / В. Г. Гончаренко, П. П. Андрушко, Т. П. Бозанова та ін.; За ред. В. Г. Гончаренка. - 2-ге вид., стереотип. - К.: Либідь, 2004. - 320 с.

СИСТЕМА РЕЙТИНГОВОГО ОЦІНЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ В УКРАЇНІ

Остафійчук Тетяна Василівна, кандидат психологічних наук, доцент, доцент кафедри психології та педагогіки навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ
Циганкова Вікторія Віталіївна, студент магістратури навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Міністерство освіти і науки України разом з Інститутом інноваційних технологій і змісту освіти продовжує апробацію Національної системи рейтингового оцінювання діяльності вищих навчальних закладів.

Національна система рейтингового оцінювання є складовою моніторингу вищої освіти [1]. Позиціонує в системі управління як інструмент, призначений для налагодження ефективного соціального партнерства та суспільної відповідальності цільових груп за забезпечення якості вищої освіти.

Інформація, яку отримує університет за результатами рейтингу, дає можливість визначити сильні і слабкі сторони власної діяльності за певними критеріями та проектувати стратегії перспективного розвитку вищого навчального закладу в площині забезпечення якості вищої освіти.

Головними ознаками престижності університету є ефективні дії вищого навчального закладу, спрямовані на досягнення успішності, досконалості та конкурентоспроможності на ринку освітніх послуг та ринку праці, а також новаторство та вміння фокусувати зусилля на реалізацію та досягнення тактичних та стратегічних цілей.

Ключовим моментом є результативність діяльності університету, яка визначається якістю випускників та їх працевлаштуванням на ринку праці,